

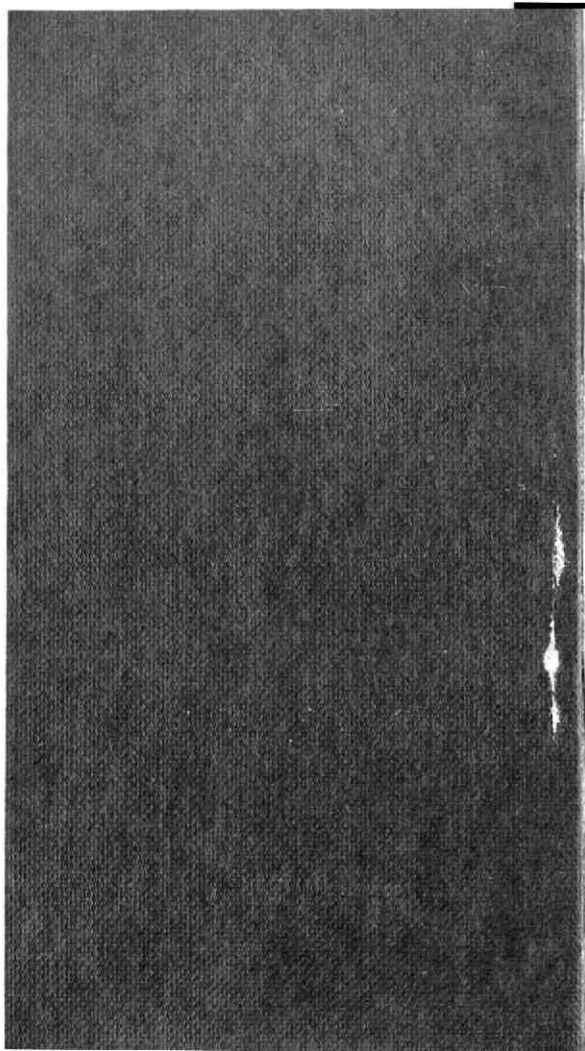

Wondervol leven van den H. Blasius, patroon tegen keelziekten : negendaagsche oefening

<https://hdl.handle.net/1874/237195>

mm 14.25

Dist 72 - 530

330

WONDERVOL LEVEN

VAN DEN

H. BLASIUS,

PATROON TEGEN KEELZIEKTEN,

Negendaagsche Oefening

DOOR

L. E. HOCTIN, S. J.

Kerkelijk goedgekeurd.

Drukkers en Uitgevers :
H. C. VAN DER AA & ZONEN,
Oosterhout.

Vak 92

WINTERHALL LEVER

H. B. & S. H. S.

Niederländische Oelen

I. C. HOFFMAN

17 JAN 1881

WONDERVOL LEVEN

VAN DEN

H. BLASIUS,

PATROON TEGEN KEELZIEKTEN,

Negendaagsche Oefening.

DOOR

L. E. HOOTIN, S. J.
Kerkelijk goedgekeurd.

Drukkers en Uitgevers:
H. C. VAN DER AA & ZONEN,
OOSTERHOUT. (N.Br.)

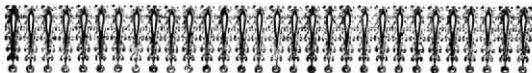
1897

I M P R I M A T U R

Datum BREDAE, die 8 Febr. 1897.

J. J. M. VAN GOCH,

lib. cens.

EERSTE DAG.

Den roem van den grooten Heilige, wien ter eere hier eene negendaagsche oefening wordt aangeboden, verkondigt op bijzondere wijze de heilige belijder en kerkleeraar Joannes Damascenus. In negen lofzangen⁽¹⁾ verheft hij de deugden, door den H. Blasius zoo heldhaftig beoefend, den zwaren strijd door hem zoo moedig gestreden en de vele en groote wonderen, door welke God zijn trouwen dienaar verheerlijkt heeft. In navolging van den heiligen zanger van Damascus zullen ook wij, gedurende deze noveen, negen malen achtereen telkens een gedeelte van het wondervolle leven van dezen geloofsheld herdenken. Gods zengedale hierop neder.

(1) Uitgegeven door Kardinaal Maï in zijn *Spicilegium Romanum* tom. 9.

De H. Blasius als geneesheer.

Cappadocië, eene landstreek in Klein-Azië, is het land waar de H. Blasius geboren werd. Zijne ouders waren heidenen en met hen aanbad hij hout en steen en het maaksel van menschenhanden, en offerde hij aan de afgoden als aan de meesters der wereld en de beheerschers der geesten en machten der duisternissen.

Niet lang echter zou hij deze afgoderij bedrijven. Door Gods bijzondere genade begiftigd, zal Blasius de dwaling van het heidendom weldra afzweren, en zijne schoone ziel zich verheugen in het bezit der schitterende waarheid van Gods leer. De goed-aardigheid zijner kinderjaren en de zedigheid, welke men in hem als jongeling bewonderde, bereidden dat hart voor tot deze groote gunst des hemels.

Na de studiën volbracht te hebben, welke in die tijden de uitoefening de geneeskunst voorafgingen, legde hij zich met volle borst toe op het aanwenden van zijne kennis tot leniging der kwalen en het genezen van zieken, terwijl de goede hoedanigheden zijner jeugd en jongelingsjaren gelijken tred hadden gehouden met het vorderen in leef-

tijd en aangegroeid waren tot deugden, die te midden der moeielijkheden hecht en sterk waren geworden.

Groot was zijn naam als geneesheer en van alle streken kwamen de ongelukkigen vol vertrouwen naar hunnen redder en trooster, want aan zijne wetenschap paarde hij een onverstoorbare minzaamheid en onvermoeibaren ijver. Ieders liefde en achting had hij verworven door vurige godsdienstzin, groote zedigheid, duurzame lankmoedigheid, schitterende reinheid en onuitputbare weldadigheid.

Met bijzonder welgevallen zag God neder op zijn dienaar. En terwijl deze, bij het helpen der noodlijdenden, zijn grootste vertrouwen gevestigd had op Hem van wien geschreven staat: *„alle geneesmiddel komt van God.... de Allerhoogste heeft alle geneesmiddel uit de aarde doen voortkomen..... God heeft de kracht der planten doen kennen en den menschen de wetenschap gegeven, opdat zij Hem zouden loven in zijne wonderwerken:”*⁽¹⁾ liet God niet toe dat dit vertrouwen beschaamd werd. maar deelde zijne wonderkracht aan zijnen geneesheer mede.

(1) Eccl. XXXVIII: 2, 4, 6.

Met eenparige stemmen van volk en geestelijkheid der stad Sebaste tot bisschop gekozen, werd hij van geneesheer der lichamen geneesheer der zielen, en nu nog meer dan vroeger genas hij de lichamen door de kracht van zijn geloof en zijn gebed. Zegt de H. Geest van de geneesheeren : *„zij zullen den Heer smeeken opdat Hij hen, ter oorzaak van hun deugdzamen levenswandel, doe strekken tot verlichting en gezondheid,”* (ibid 14) welk eene geneeskracht zal God dan niet schenken aan zijnen heiligen bisschop ?

De H. Joannes Damascénus verhaalt van hem dat hij de ongeneeselijk kwalen van zielen en lichamen genas ; dat hij door gebed en door handoplegging degenen gezond maakte die tot hem hun toevlucht namen ; dat zijn naam alleen van ziekte bevreedde en de duivelen verjoeg.

Op zekeren dag bracht een diepbedroefde moeder hare kleinen jongen, haar eenig kind tot den bisschop. Bij het eten van visch, was er een graat dwars in het keeltje van het knaapje blijven steken, en nu was de vreeselijke dood nabij. De Heilige strekt zijn hand uit over het gefolterde

kind, maakt het heilig kruisteecken over zijn halsje en bidt onzen Heer het te willen genezen, tevens de gunst verzoekende allen te willen genezen, die, door soortgelijk lijden gekweld, hun toevlucht nemen tot de goddelijke barmhartigheid, door de voorspraak van zijn nederigen dienaar. Na dit gebed geeft hij den kleine genezen en vol levenslust aan diens blijde moeder terug, zeggende: „Offer elk jaar eene kaars ter mijner gedachtenis en gij zult u er goed bij bevinden, even als allen die u zullen na volgen.” Sedert den dood van den H. Martelaar zijn velen door zijne voorspraak van dergelijke kwaal genezen.

Wel zijn er geweest die deze godsdienstige handelwijze als eene uitvinding van latere tijden bespottelijk hebben willen maken, maar zij worden wedergelegd door het getuigenis van den griekschen geneesheer Aëtius van Amida aan den Tiger, die in de vijfde eeuw leefde en hoog in aanzien was om zijn werk „Tetrabiblos,” eene uitgebreide verzameling van hetgeen zijne voorgangers over de geneeskunde hadden nagelaten. Onder de middelen, welke hij tegen kwalen der keel aanraadt, noemt hij met

aandrang de aanroeping van den H. Blasius.

Zij, die door het voorbeeld van dit wonderbaar genezen kind, hun vertrouwen in de machtige voorbede van den H. Bisschop voelen aangroeien en ook tot hem hun toevlucht nemen, om van keelkwalen bevrijd te blijven of verlost te worden, naderen tot den priester, die de heilige *Blasiuszegen* uitspreekt, terwijl deze twee gewijde brandende kaarsen, kruislings over elkander gelegd, tegen de keel van de nedergeknielden persoon houdt. Meermalen vindt men den Heilige afgebeeld op deze wijze zijn zegen gevende; ook wordt hij voorgesteld in gezelschap van den kleinen knaap dien hij genas, of met eene kaars in de hand, om den raad dien hij aan de moeder van het jongske gaf.

„Houdt den geneesheer in eere want hij is noodzakelijk, God toch heeft hem geschapen....

Verontachtzaam u zelven niet in uwe ziekte, maar bid God en Hij zal u genezen. (ibid. 1, 9.)

Noveengebeden na de lezing voor iedereen dag.

Onze Vader.. en Wees gegroet..

Vs. Onze hulp is in den naam des Heeren,

Antw. Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Vs. Heer verhoor mijn gebed.

Antw. En mijn geroep kome tot U.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige en goedertieren God, die hemel en aarde geschapen hebt; Gij die onmeetbaar groot en verschrikkelijk zijt, die allen lof verdient en wonderwerken wrocht; Gij, voor wiens belijdenis de roemvolle Martelaar en Bisschop Blasius, zonder vrees voor velerlei folteringen, den palm van het martelaarsschap heeft verworven en die hem daarom, bij de andere gunsten, deze gaaf geschonken hebt, dat hij alle keelziekten door uwe kracht zou genezen: wij smeeken ootmoedig uwe Majesteit, dat Gij, zonder acht te geven op onze zonden, maar om zijne verdiensten en gebeden, allen van iedere keelziekte bevrijden wilt, zoodat zij in uwe heilige Kerk gezond en blij U hun dank betuigen en uwen glorievollen Naam verheerlijken, die gezegend zij in de eeuwen der eeuwen. Door onzen Heer Jesus Christus, uwen Zoon, die met U leeft en regeert in de eenheid van God den heiligen Geest door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

T W E E D E D A G,

De H. Blasius te midden der wilde dieren

Toen keizer Diocletiaan de Christenen vervolgde, hield de H. Blasius zich schuil, om gespaard te blijven voor zijne geloovigen en bezocht in het geheim belijders en martelaren, hen aansporende tot standvastigheid in den dienst des Heeren. Ook bij het uitbreken van de vervolging, door keizer Licinius bevolen, begaf hij zich in de eenzaamheid, het woord van Christus indachtig: „*Als men u vervolgt in deze stad, vlucht dan in eene andere.*” (Matth. X 23). Op meer dan dertig uren afstand van Sebaste verheft zich boven de omliggende bergen de 4000 meters hooge top vanden woesten berg Argeus, bekend om zijne vele spelonken, door de wilde dieren bij voorkeur als verblijfplaats gekozen. Dit onveilig oord kiest hij als woonplaats, daar zal hij veilig en ongestoord kunnen leven, want de leeuwen en tijgers zullen iederen nieuwsgierige terughoude; ja, zelfs de gedachte dat zich hier een mensch verborgen houdt zal bij niemand opkomen. De H. Blasius stijgt immer hoger en ziet eindelijk een

grot die hij geschikt oordeelt tot zijn verblijf. En nu kan men hier een zelfde schouwspel bewonderen als wat op denzelfden tijd, aan de oevers van de Roode zee op den berg Colsim. de H. Antonius aan het opgetogen volk te zien geeft. Hadden verscheurende dieren eerbied voor dezen grooten dienaar Gods en gehoorzaamden zij aan zijne bevelen, ook de H. Blasius zal veilig en ongestoord te midden van hen leven; ja, zij zullen zelfs zijne trouwe gezellen, zijne vrienden worden. Dagelijks komen zij in groote getale tot hunnen weldoener, want dit was de bisschop geworden. Vele toch had hij van wonden en ziekten genezen, en de liefkoozingen, waarmede zij hunnen redder bejegenen, zijn onloochenbare bewijzen van de dankbaarheid der anders zoo ontembare bewoners der wildernis.

Komen zij terwijl de Heilige, in gebed of overweging verdiept, ligt neergeknield, dan blijven zij eerbiedig wachten zonder hem te storen, en nimmer zullen zij zich verwijderen dan na het teeken daartoe van hem te hebben ontvangen. Zoo toonden zij ook hier welke groote gunsten God aan zijne trouwe dienaren schenkt, en welke ge-

hoorzaamheid alle schepselen hunnen Schep-
per verschuldigd zijn. Hier vond de heilige
kerkvorst genoeg in de hollen der woeste ber-
gen; onderwerping en erkentelijkheid te mid-
den der wilde dieren; veiligheid terwijl hij
omringd was van wreede monsters; overvloed
in de wildernis en zielevreugd in de een-
zaamheid. Op hem kunnen wij toepassen
de woorden van Eliphaz uit het boek Job.

*„Te midden van de woestenij en den honger
zult gij u verblijden en de wilde dieren des
lands zult gij niet vreezen. Maar met de stee-
nen der streek zult gij een verbond sluiten en
de wilde dieren van het land zullen vreedzaam
jegens u zijn.”* (Job. V, 22, 23).

Zóó kunnen wij ons Adam voorstellen
in het aardsch Paradijs zijne heerschappij
uitoefenend over al de dieren die hem om-
ringen; ja, hier hebben wij eene trouwe
afbeelding van onzen goddelijken Zaligma-
ker, van wien het Evangelieve verhaalt dat
Hij gedurende zijne veertigdaagsche vasten
„te midden der dieren verkeerde.” (Marc. I, 13)(¹)

(1) De H. Blasius te midden van wilde dieren,
is eene voorstelling, welke vroeger dikwijls op
gebrandschilderde kerkvensters werd uitgevoerd;
zooals b. v. in de kathedraal van Chartres.

En nu geschiedde het dat Agricola, de landvoogd dier streek, gewapende mannen uitzond om wilde dieren te vangen voor de volkspelen, die weldra te Sebaste zouden plaats hebben. Want hij wilde zijn keizer Licinius behagen in het opvolgen der wreede bevelen van dien meester, die de volgelingen van Jezus verscheurde als een bloeddorstige wolf, terwijl echte wolven de handen van Blasius, hunnen weldoener, kwamen lekken. Oordeelende dat het Licinius welgevallig zou wezen indien de gansche schaar van Christenen, in de gevangenissen opgesloten, als met een enkelen slag zou gedood worden, had hij het plan gevormd hen bij de volkspelen aan de wilde dieren over te leveren.

Een van de meest gezochte schouwspelen dier laag gezonken heidenen bestond in het gevecht van menschen tegen wilde dieren, en groot was het gejuich en gejubel dier bloeddorstige toeschouwers, als zij den grond van het strijdperk, van bloed doortrokken, met vreeselijk vaneengescheurde lijken van slaven en christenen overdekt zagen.

Toen dan de dienstknechten van den

landvoogd in de wildernissen opjacht waren, kwamen zij ook bij den berg Argeus en drongen door tot eene plaats, waar zij leeuwen en tijgers, wolven en beeren in groote rust bij elkander zagen liggen voor den ingang eener grot.

Verrast door dit vreemde schouwspel en tevens bemoedigd door de gedweeheid der dieren, wagen zij het de grot binnen te gaan, en nu vinden zij een man van eerbiedwaardig uiterlijk, verdiept in het gebed. Vol verwondering snellen eenigen van hen naar den landvoogd terug en melden wat zij gevonden hebben. Terstond beveelt Agricola soldaten naar den berg te zenden om te onderzoeken of daar nog meer christenen verscholen zijn, die zij dan gevankelijk voor zijn rechterstoel moeten brengen.

Toen de soldaten bij den H. Blasius gekomen waren, maakten zij hem bekend dat de landvoogd hem ontbood. Zeer minzaam gaf de Heilige tot antwoord: „mijne kinderen, weest welkom; reeds langen tijd was ik begeerig naar uwe komst; laat ons gaan, in den naam van God!”

Weldra was het bekend geworden dat de heilige bisschop gevangen was genomen

en door de soldaten naar Sebaste voor den landvoogd gevoerd werd. Van alle kanten stroomde de menigte toe om hunnen goeden vader, hunnen teergeliefden weldoener voor het laatst te zien. Kinderen en zieken worden in groot getal hem tegemoet gedragen opdat hij allen zoude zegenen en genezen; vele heidenen zelfs toonden meer aandrang dan de overigen. De Heilige bejegende allen met vaderlijke teederheid. Aan bejaarden gaf hij nuttige lessen; kinderen zegende hij; zieken legde hij de handen op en liet hen genezen vertrekken. Bij het aanschouwen van dezen wondervollen zegetocht bekeerden zich vele heidenen.

Toen met tot Nicopolis genaderd was, drong een arme weduwe door het volk heen en wierp zich vol droefheid voor de voeten des bisschops neder, om hem haar beklag te doen, dat een wolf uit het bosch gekomen haar eenig varken had weggevoerd. Glimlachend zeide haar de Heilige: „Vrouw, wees niet bedroefd, het varken zal wedergegeven worden; zie, hier is reeds de wolf die het u terug brengt.”

En ten aanschouwen van allen komt de wolf in snelle vaart aangerend, werpt het

geroofde varken gaaf en ongedeerd voor de voeten der vrouw, en neemt ijlings de vlucht. Om dit wonderbaar feit wordt de H. Blasius soms afgebeeld met een varken en roept men hem in Rusland aan tegen de ziekte onder de varkens.

Mochten wij onze vaak zoo wilde harts-tochten even gedwee aan onzen wil onderworpen houden, als de wilde dieren onderworpen waren aan den H. Blasius!

Gebeden als den eersten dag.

DERDE DAG.

De H. Blasius voor den landvoogd.

Op Dinsdagavond van dezelfde week, waarin onze goddelijke Verlosser den wreeden kruisdood zoo sterven, verliet Hij, omgeven door zijne leerlingen, den tempel van Jeruzalem, en bij het uitgaan door de poort wezen zij Hem op de grootheid en pracht van het gebouw. Eén van hen zeide: „*Mees-ter, zie, wat steenen en gebouwen; Jesus antwoordde hierop: „Ziet gij al die groote gebouwen? Voorwaar ik zeg u, er zullen dagen komen waarin, van hetgeen gij ziet, geen steen op steen*

zal geluten worden zonder te worden afgebroken. En onder den droeven indruk dezer woorden treden zij te zamen voort, gaan de beek Cedron over en komen op den Olijfberg, vanwaar men Jeruzalem met zijn tempel in volle pracht aanschouwen kon. Hier zette Jesus zich neder met het gelaat naar de stad gekeerd. Vier van de leerlingen, Petrus, Joannes, Jacobus en Andreas, vroegen nu beurtelings aan den Zaligmaker: „*Meester, zeg ons, wanneer zullen deze dingen geschieden? en welk teeken zal er zijn als dit alles in vervulling zal gaan? en welk teeken zal er zijn van uwe komst en van de voleinding der eeuwen?*” Nadat Jesus hun eenige teekenen van de verwoesting van Jeruzalem en de voleinding der eeuwen gegeven had, zeide hij: *Maar vóór dit alles zullen zij de handen aan u slaan, en u vervolgen, en u overleveren ter mishandeling aan rechtbanken in synagogen en in gevangenissen, en gij zult geeeseld worden. Ook zullen zij om mijnen naam u sleuren voor landvoogden en koningen, om voor hen Mij tot getuigenis te staan. En wanneer zij u heenvoeren om u over te leveren, bedenkt dan niet vooraf, wat gij zult spreken, hoe gij zult antwoorden, want niet gij zult spreken, doch de*

heilige Geest. Ik zal u eene taal en wijsheid geven, waaraan al uwe vijanden niet zullen kunnen wederstaan en wederspreken."(¹)

Toen nu de H. Blasius na een langen tocht, die een ware zegetocht was, onder het geleide der soldaten en door de menigte omstuwd, Sebaste bereikt had, werd hij in de gevangenis gezet. Den volgenden dag werd hij voor den landvoogd gebracht, die hem welwillend zeide: „Wees welkom Blasius, vriend der onsterfelijke goden, ik ben verheugd u te zien.” „God beware u, landvoogd,” antwoordde Blasius, „maar geef niet den naam van goden aan die verachtelijke geesten, die u geen goed kunnen doen.” Agricola, verrast door een zoo groote vrijmoedigheid, gevoelde eerst de begeerte bij zich opkomen om dezen gevangene tot den dienst der goden over te halen. Weldra echter werd deze gedachte verdreven door de drift die hem overweldigde. Hij gaf het bevel den bisschop te ontkleeden en met stokken te slaan, welke foltering meer dan twee uren duurde. Te midden dier hevige pijnen bleef de Heilige vol vreugde, omdat hij waardig gekeurd was voor den naam van Jesus

(1) Matth. XXIV, Marc. XIII, Luc. XXI.

smarten te lijden. Toen de beulen hun vreeselijk werk volbracht hadden, zeide de moedige belijder van Christus tot den landvoogd: „Onverstandige, die de zielen tracht te misleiden! gij gelooft door deze foltering mij los te maken van de liefde tot mijn God en Zaligmaker Jesus Christus: daartoe zult gij niet komen; want ik heb om mij te sterken, en te redden dienzelfden Heer Jesus Christus, Zoon van den levenden God. Doe daarom met mij wat gij wilt.” De landvoogd zag dat hij zijn doel niet kon bereiken en dat de pijnen een geheel anderen invloed op Blasius hadden als hij verwachtte; hij liet hem daarom weder naar de gevangenis voeren.

Toen de arme weduwe, wier varken de Heilige gered had uit den muil van den wolf, hoorde welke foltering den bisschop was aangedaan en met welk een groothartig geduld hij die tallooze bloedige slagen verduurd had, werd zij in de ziel getroffen en bedacht een middel om haren weldoener zijne weldaad te vergelden. Weldra was haar besluit gevormd. Wat beters zou zij kunnen doen, dan hetzelfde wat hij haar terug geschonken had hem nu op hare beurt

aan te bieden? Zij doet het varken slachten; kookt er den kop en de pooten van, legt die, met eenige toebereide aardvruchten, in een pot en spoedt zich hiermede vol dankbare vreugde naar de gevangenis. Door de wachters tegengehouden, weet zij dezen te overreden haar den toegang vrij te laten. Nu snelt zij door de gangen naar de plaats waar de heilige bisschop is opgesloten, de deur wordt haar geopend en vreugdetranen stortend val zij voor den geloofsheid op de knieën; niet zooals weleer, om hulp af te smeeken, maar om hulp te bieden, om den grooten man te eeren, hem hare grenzelooze dankbaarheid en diepe hoogachting te betuigen, op eenvoudige en ongekunstelde wijze, maar oprecht en van ganscher harte; en toen de Heilige, getroffen door de edelmoedige dankbaarheid der arme vrouw, de aangeboden spijszen aannemen en er van gebruiken wilde, steeg hare vreugde ten top. Deze blijdschap bleef echter niet lang ongestoord, want weldra vernam zij uit den mond van Gods dienaar dat zijn stervensuur naderde. Voor het laatst spoorde hij haar aan het weinige wat zij bezitten zou altijd edelmoedig met de behoeftigen te deelen, daar God op eene

bijzondere wijze deze vrijgevige armoede zou zegenen, evenals hij eenmaal, op het gebed van den profeet Elias, de weduwe van Sarepta om hare mededeelzaamheid beloond had. Bij het afscheid beloofde hij haar en geheel haar gezin te zullen helpen en bijstaan in alle noodwendigheden.

Gebeden als den eersten dag.

VIERDE DAG.

De H. Blasius weder voor den landvoogd.

Na korten tijd werd de heilige bloedgetuige weder voor Agricola gebracht, die hem met deze woorden toesprak: „Kies één van beiden: aanbid de afgoden en gij zult onze vriend zijn; of weigert gij dit, dan zult gij veroordeelt worden tot vele en vreeselijke folteringen, om daarna een ellendigen dood te sterven.” En Blasius, de bisschop, antwoorde: „Ik heb reeds gezegd, o landvoogd, dat de beelden welke gij aanbidt geen goden zijn, maar hout en steen, koper, zilver en goud, werk van de handen der menschen; want goden kunnen zij niet wezen die door de menschen gemaakt wor-

den, en die zelve noch hemel, noch aarde, noch wat daar in is gemaakt hebben. Zij allen zullen verdwijnen gelijk allen die op hen vertrouwen. Dit is de reden waarom ik hen niet aanbid, noch de folteringen vrees waarmede gij mij schrik wilt inboezemen; door die pijnen toch hoop ik tot het eeuwig leven te komen."

Door dit vrijmoedig antwoord vertoornd, beveelt de landvoogd Blasius aan een staak op te hangen en zijn rug en geheel zijn lichaam te verscheuren met de ijzeren kammen waarmede de wol gekaard wordt. (1)

Nauwelijks is dit bevel gegeven, of de beulen grijpen hem aan en rukken hem de kleederen van het lichaam. Welk eene smart! Die kleederen zijn vastgehecht aan dat doorwonde lichaam, nog kort te voren zoo bloedig met stokken geslagen. Daar rukken zij met de kleeren weer vele wonden open en de Heilige lijdt zwijgend, geduldig met

(1) De H. Blasius wordt om deze foltering somtijds afgebeeld met een kaarddistel of een ijzeren kam in de hand, waarom hij als patroon der wolkaarders wordt vereerd: gelijk ook de steenhouwers hem als hunnen beschermheilige aanroepen, om de gelijkenis van hun krasijzer met de wolkam.

vreugd zelfs, want hij denkt aan zijn Jesus, wien ook door de beulen de spotmantelen kleederen van het gegeeselde lichaam werden afgescheurd. O! hoe dankt de Heilige zijn God voor de groote eer hem geschonken van zoo treffend eene gelijkenis te mogen hebben met zijn Verlosser!

Zoo vloeide dan weder het bloed van onzen held, maar in grooter hoeveelheid, onder heviger smarten, want zijn vleesch werd met haken zoo gruwzaam doorploegd, dat den beulen zelven de tranen in de oogen welden.

Zonder eene klacht te uiten verdroeg hij dit alles en zweeg, tot dat hij eindelijk zijn mond opende om Agricola te zeggen: Dit is het wat ik sedert lang reeds begeer, met ziel en met lichaam ten hemel verheven te worden. Nu eindelijk is mijn vleesch gedwee aan den geest en begeert de geest niet iets anders dan het vleesch. Reeds den hemel nabij, veracht ik al het aardsche, al uwe folteringen, al uwe wreedheid. Deze folteringen kan ik niet duchten, noch voor zwaar houden, want er is iemand die mij versterkt, mijn Heer Jesus Christus. Hierom vrees ik deze zichtbare straffen niet wijl zij niet eeuwig

duren, maar voorbijgaande zijn; want, gedachtig aan de goederen en aan de rampen die eeuwig zijn, aanzie ik uwe goederen en de rampen welke gij veroorzaakt volstrekt als of zij niet bestonden, en ik verwacht in den hemel alle goed als een onbeschrijfelijk loon, een loon, dat geen oog ooit gezien, geen oor ooit gehoord heeft, dat nooit opkwam in de gedachten eens menschen, maar dat God heeft bereid voor hen die Hem beminnen."

Agricola, moedeloos bij het zien hoe dit lijden Blasius in geestkracht doet winnen in plaats van verzwakken, beveelt den geloofsheld los te maken en weder naar den kerker te brengen. Welk een schouwspel!

Uitgeput door bloedverlies, met een lichaam van alle zijden doorkerfd, en met diepe voren doorploegd, wordt de bisschop door de wachters naar de gevangenis geleid.

Iedere stap veroorzaakt nieuwe folteringen, geheel de weg wordt met een bloedig spoor geteekend. En toch, het hart van Blasius is niet ter neergedrukt; vol vreugde zelfs looft hij zijnen God, die zijne dienaren weet te troosten, te sterken naar de mate van liefde waarmede zij Hem beminnen. O!

mochten ook wij, op het schitterend voorbeeld, ons heden gegeven, het vaste voornemen maken om het weinige dat wij moeten lijden met geduld te verdragen uit liefde tot Jezus, die voor ons zooveel leed; mochten ook wij het krachtig besluit vormen, standvastig te zijn in het goede en niet voor de kleinste moeielijkheid terstond te bezwijken. Zie, onze Heilige weerstaat aan de bekoringen bloede toe. En wij?

Heer, sterk onze groote zwakheid!

Gebeden als den eersten dag.

VIJFDE DAG.

De zeven sterke vrouwen.

Terwijl de H. Blasius zijn bloedigen weging, volgde hem zeven vrouwen, door zijne wonderen, zijne leering en standvastigheid tot Christus bekeerd. Zonder vrees voor folteringen noch voor de wreedheid van Agricola of zijne heulen, verzamelden zij met grooten eerbeid in doeken de aarde, met het bloed des martelaars vermengd, en hare zielen verheffend tot God, strooiden zij hiervan op hunne hoofden Christus smeekend,

door de groote verdiensten van zijnen die-
 naar, hen te willen sterken in den strijd,
 waartoe zij zich voelen opgewekt. Door de
 wachters staande gehouden, belijden zij man-
 moedig Christenen te zijn. Terstond worden
 zij naar den landvoogd gevoerd, die haar
 de keus gaf tusschen het offeren aan de
 goden of een smartvollen dood. „Weest niet
 zoo dwaas.” zeide hij, „om voor een zoo
 nietsbeteekenden naam uwe bezittingen en
 uw leven te verliezen; gelooft aan mijne
 woorden en offert aan de goden, aan wie
 uwe voorouders offerden en nog offers op-
 dragen. De wijze vrouwen antwoordden
 hierop: Zoo gij wilt dat wij den dienst van
 Christus verlaten en aan de goden offeren,
 moeten wij ons eerst zuiveren. Laat ons
 daarom naar gindschen vijver gaan om, vol-
 gens gebruik, ons gelaat en ons lichaam te
 wasschen. Beveel dan dat men ons daar de
 goden brengt, aan welken wij volgens uwe
 begeerte moeten offeren. In de nabijheid
 van het water zullen wij een allerzuiverst
 offer kunnen opdragen.” Agricola, vol vreug-
 de over deze taal, wachtte niet haar de
 goden achterna te doen dragen, maar beval
 die in een zak te doen dien met lood te ver-

zegelen en aan de vrouwen mede te geven, opdat zij ze zelven zouden dragen; tevens gaf hij wachters als getuigen mede. Vol blijdschap spoedden de zeven sterke vrouwen zich met hun last naar het water. Daar aangekomen wierpen zij zonder dralen den zak met de goden in het diepst van den vijver, en hieven in opgetogenheid een loflied aan op den onsterfelijken Christus, den waren God.

Buiten zich zelven van toorn over deze ongehoorde daad, grijpen de wachters de zeven heldinnen met woest geweld aan, en sleuren haar voor den landvoogd. Bruisend van woede bij het hooren van hetgeen de stouthed der vrouwen dorst wagen, richt hij eerst zijne vertoornde blikken op de wachters en vraagt hun, waarom zij deze snoode daad niet verhinderd hebben. Van schrik onthulst en bevreesd voor geweldige straf, antwoorden zij bedroogen te zijn, even als de landvoogd zelf. „Neen,” zeggen de vrouwen hierop terstond „wij hebben u niet willen bedriegen, wij spraken uit spotlust; want wij konden niet denken dat gij zoo dwaas zoudt wezen om te gelooven dat wij ooit den dienst van Christus verlaten zouden

om aan de goden te offeren. Vindt gij u bedrogen, wijt het niet aan onze bedoeling, maar aan uwe lichtgeloovigheid." Terstond beveelt Agricola een groot vuur aan te leggen, lood te smelten en zeven ijzeren platen, tot zeven lange onderkleederen omgesmeed, roodgloeiend te maken.

Toen dit alles gereed en in de tegenwoordigheid der vrouwen gebracht was, moesten zij kiezen tusschen het aanbidden der goden of de foltering door vuur, gesmolten lood en het gloeiend ijzeren kleed. Agricola echter, bevreesd dat zij wellicht, uit menschelijk opzicht voor elkander, weerhouden zouden worden vrijmoedig met den mond Christus te verloochenen, beval een zeildoek op den grond uit te spreiden waarover hij haar beval te gaan in rechte richting, zonder naar links of rechts af te wijken; doet gij dit niet," zoo sprak hij, „dan zal ik u pijnigen met al deze folteringen." En nu wacht hij een oogenblik op hetgeen er geschieden zal. Heimelijk hoopt hij dat het menschelijk opzicht hier zijn kracht heeft verloren, want een enkele voetstap naar rechts of naar links is voldoende om als afval van Christus' leer beschouwd te worden; en hoe licht

was die eene stap niet gezet. Onder de vrouwen was er eene die, bij al het voor-gevallene, steeds twee jeugdige kinderen aan hare zijde gehouden had, beiden opwekkend door woord en door daad tot getrouwheid aan Jesus. Deze vrouw bukt zich neder, slaat het zeildoek in elkander en werpt het in het groote vuur, zeggende: „Op deze wijze zal God van de wereld doen verdwijnen en in het eeuwige vuur storten al degenen die denken dat men niet Christus aanbidden moet, maar de afgoden.” En de beide kleinen, begrijpend dat hun moeder zal moeten sterven, roepen tezamen, zich aan haar vastklemmend, uit: „Heilige moeder, laat ons niet alleen op deze wereld; neem ons met u mede naar den hemel, daar zult gij ons dat hemelsch brood geven, dat gij ons zoo dikwijls beloofd hebt als wij dagelijks van u ons brood kregen.”

Gebeden als den eersten dag.

ZESDE DAG.**Hoe de zeven vrouwen gefolterd en gedood werden.**

Velen van hen, die getuigen waren van dit indrukwekkend schouwspel door de sterke vrouwen en de moedige kleinen gegeven, werden tot medelijden bewogen en tot nadenken gebracht, sommigen zelfs stonden beschaamd over hun eigene zwakheid en val. Op Agricola had dit alles geheel anders gewerkt. Zijn toorn was feller ontstoken naarmate hij in zijne slachtoffers vuriger liefde voor haren Christus zag gloeien, en inwendig beschaamd omdat vrouwen en kinderen het durven wagen zich zoo stout tegen hem te verzetten, spreekt hij het vonnis uit en de beulen voeren onder hoon en bespotting de heldhaftige vrouwen tot de foltertuigen. Hier vragen de heldinnen vrijheid om een kort gebed tot haren God te mogen doen. Op den grond neergeknield, harten en oogen ten hemel gericht, smeecken zij te zamen: „Welke God is groot gelijk Gij, onze God, die ons uit de duisternissen geroepen en door uwe genade bewerkt hebt dat wij zouden verlangen naar

al deze smarten, als naar iets wat zeer aangenaam is? Daarom, Heer onze God, gij die groot zijt en vreeswekkend, geef dat wij vereenigd worden met Thecla, uwe eerste martelares, door de voorbede van onzen gelukzaligen vader Blasius, die ons leerde hoe wij tot dezen glorievollen marteldood en het bezit van het eeuwig leven moeten komen." Toen bad nog de moeder der twee kleinen: „Gewaardig u, o Heer, ook deze kleine kinderen met uwen martelaar Blasius te vereenigen en hen in uwe barmhartigheid te doen deelen." En beiden antwoordden: „Amen."

Nu zal het vonnis ten uitvoer worden gebracht. In gespannen verwachting zijn aller oogen op de vrouwen gericht. Hetzelfde lijden dat Blasius verduurd had, wachtte ook haar. Van hare kleederen beroofd, werden zij aan palen gebonden en ijzeren kammen doorploegen hare lichamen. Maar groot is de verbazing van allen, als zij zien hoe door een wonder van Gods almacht en liefde, geen bloed doch slechts melk uit hare wonden vloeit en hemelsche geesten nederdalen om de bloedgetuigen te sterken, de wonden te heelen, en de marte-

laressen te troosten met de woorden: „Vreest deze folteringen niet en strijdt moedig, want gij zult overwinnen en gekroond worden.”

Zoo ziet dan de wreede landvoogd zijne pogingen andermaal mislukken, de smarten in vreugde veranderd, de doorkerfde lichamen zonder letsel en gaaf. Hierom beveelt hij dat zij allen in het vuur zullen geworpen worden. Alsof de God der Christenen niet machtig genoeg was haar daaruit te redden! Had Hij niet, vele eeuwen te voren, de drie jongelingen van Babylon te midden der vlammen van het hevigste ovenvuur, ongedeedd zijn lof doen bezingen en aldus den koning Nabuchodonosor beschaamd? Diezelfde God zal hier een zelfde wonder werken. Ongedeedd blijven ook de zeven vrouwen, hoe vel het vuur worde aangezet; en de landvoogd van Armenië gevoelt, evenals de koning van Babylonië eene macht die boven hem is.

Ten einde raad veroordeelt Agricola haar allen om onthoofd te worden. Bij het hooren van dit vonnis danken zij God voor de groote gunst haar geschonken, en hart en geest ten hemel verheffend zeggen zij gezamenlijk: „Wij danken u, Heer, voor de

gunst welke gij ons schenkt van geoffert te mogen worden op dit altaar." En de beide kinderen juichten mede en wenschten hunne moeder goeden moed in den dood: in den hemel lag de kroon reeds voor haar gereed.

Gebeden als den eersten dag.

Z E V E N D E D A G.

De H. Blasius ten derden maal voor den landvoogd.

Nadat de zeven heldinnen door God in zijnen hemel gekroond waren, bleven de twee kleinen op aarde achter, het hart vervuld met het vurigst verlangen om met moeder in Gods schoonen hemel vereenigd te worden. Niet lang zullen zij behoeven te wachten, want weldra zal hun hartewensch vervuld zijn.

De landvoogd doet nu Blasius weder voor zich brengen en vraagt hem of de tijd, sedert de laatste foltering vervlogen, hem tot nadenken gebracht en wijzer heeft doen worden, zoodat hij besloten is aan de

goden te offeren? Hierop antwoordt de Heilige: „Niet genoeg kan ik mij over de diepe duisternis uwer verblinding verwonderen. Wat zonneklaar is voor geheel de wereld, blijft onzichtbaar voor u; want zoo, gij ooit het ware licht aanschouwd hadt, zoudt gij zelf de afgoden niet aanbidden; zoudt gij zelf niet zeggen tot hout, tot steen, tot koper, tot zilver en goud: gij zijt mijn God! Wie is er die niet weet dat de makers van menschenhanden geen goden zijn? Twijfelt gij hieraan, werpt dan uwe goden in het vuur, en gij zult zien dat ik waarheid spreek. Op al wat ik zeg is uw eenig antwoord, dat gij mij dreigt met foltering en dood. Door de kracht van Christus vrees ik dat alles niet; mijn lichaam is in uwe macht, niet mijne ziel. En mijn God kan zelfs, als hij wil, ook mijn lichaam redden uit uwe handen.” „Maar hoe zal die Christus u redden,” vroeg de landvoogd „als ik u doe verdrinken in de diepten van dien vijver?” „Het is waar,” hernam Blasius, „zooals gij zegt, dat uwe goden, die gij daarin hebt laten werpen, zich niet konden redden; maar mijn Christus heeft ook macht over dat element. Hij zelf ging over de

golven der zee als over den vasten grond en gaf aan Petrus, den Prins der Apostelen, het bevel tot Hem te komen over het water."

Zonder dralen gelast nu Agricola dat Blasius in den vijver geworpen worde om te zien welke macht hem kan redden. En terwijl de Heilige met blijdschap in het hart zijne rassche schreden naar het water richt, wordt hij gevolgd door den landvoogd en geheel de menigte, die alle in gespannen verwachting nieuwsgierig zijn wat er gebeuren zal.

Aan den rand van den vijver gekomen maakt de bisschop daarover het kruisteecken, zet den voet op het water en ten aanschouwen van allen die daar vol verbazing bijeen zijn, gaat Christus'belijder alsof zijn voeten den vasten grond betraden, tot midden op den vijver. Daar blijft hij staan, en richt tot den landvoogd en die hem omringen deze woorden: „Zoo uwe goden eenigen macht hebben, of zoo gij enig vertrouwen in hen stelt, gaat dan ook gij over het water en toont hunne macht." Op deze uitdaging verstouten zich zestig mannen, onder de aanroeping hunner goden de proef

te wagen, maar alle zestig verdrinken jammerlijk voor de oogen der ontstelde toeschouwers. Terwijl dit geschiedt daalt een engel des Heeren, omstraalt van een schittereld licht, uit den hemel tot den martelaar af en spreekt hem toe: „Glorievolle strijder, verlaat dezen vijver en spoed u om den kroon te ontvangen, welke God voor u gereed houdt.” Al het volk aanschouwde het licht; doch kon den engel niet zien om den glans van de schitterende verschijning. En Blasius verlaat de plaats waar hij staat, gaat over het water alsof het een geplaveide vloer was en komt op den rand bij de opgetogen menigte, nog vol schrik over de ramp, welke onder hun oogen had plaats gegrepen.

Gebeden als den eersten dag.

ACHTSTE DAG.

Marteldood van den H. Blasius.

Na de vele wonderen, van welke Agricola getuige geweest was, kon hij toch niet besluiten den geloofsheld te sparen, of aan diens woorden te gelooven; maar hij vel-

de het volgende vonnis: „Blasius, die mijn persoon veracht heeft, weerstand bood aan de bevelen des keizers, de goden onteerde en zestig mijner mannen deed verdrinken, zal onthoofd worden, met de twee kinderen, die hij verleidde door zijne tooverkunst.” Van vreugde begint het gelaat van den bisschop te stralen. Eindelijk zal dan de strijd volstreden, de hemel, zijn God hem tot eeuwige vergelding geschonken worden! De twee kleinen snellen met uitgestrekte armpjes naar hunnen vader in Christus; omvatten zijne handen en dringen zich vast tegen hem aan. Nu juichen de engelen, nu juicht hunne moeder in Gods schoonen hemel! Zoo gaan deze drie bloedgetuigen des Heeren naar de plaats waar het vonnis volvoerd zal worden. Daar angekommen, stort de H. Blasius een vurig gebed tot zijn God, die zijnen dienaar zoo machtig had bijgestaan. Hij dankt Hem voor alle genaden en gunsten, zoo ruimschoots verleend, en smeekt om het voorrecht, dat allen die Gods barmhartigheid zouden inroepen door zijne voorbede, de genezing zouden verkrijgen, welke God tot nu toe door zijne tussenkomst verleend had. En een stem uit

den hemel sprak, zoo dat heel de menigte het hoorde: „Ik heb uw gebed verhoort. Ik sta u toe wat gij Mij verzoekt." Nu boog de Heilige zijn hoofd, en de twee kinderen dat ziende bogen hunne hoofdjcs als hij.... en de strijd was volstreden, de glorie verdiend, het juichen begonnen om nimmer weer te eindigen.

Eene godsdienstige vrouw, Helisa geheeten, begroef vol eerbied de drie heilige lichamen op dezelfde plaats buiten de stad Sebaste, waar het vonnis volbracht was den 3den Februari 316.

Even als God zijn trouwen dienaar gedurende diens leven op aarde verheerlijkt had door vele wondervolle mirakelen, verheerlijkte Hij ook zijn graf door groote wonderen.

Toen de weduwe, die den Heilige in zijne gevangenis spijzen gebracht had, den glorievollen marteldood van haren weldoener en diep vereerden bisschop vernam, haastte zij zich te doen wat hij haar in den kerker bevolen had. Te zijner eer steekt zij kaarsen aan en noodigt al de armen, die in hare nabijheid wonen, uit om te komen en te deelen in het weinige dat zij bezat. Ook

hare verwanten, hare vriendinnen en gebu-
ren haalde zij over om hetzelfde te doen,
en allen zagen dat deze aalmoezen, in plaats
van hunne tijdelijke goederen te doen ver-
minderen, een bijzonderen zegen des hemels
deden nederdalen, want God zag met wel-
gefallen daarop neder, en aan die vromen
werden de beloften vervuld, door den H.
Geest, gedaan: *Gelukkig hij, die acht geeft
op den arme en ellendige; ten dage des onheils
zal de Heer hem redden Hij, die genegen is
tot barmhartigheid zal gezegend worden, want
hij gaf van zijn brood aan de armen.... Steek
den arme uwe hand toe, opdat uwe uitboeting
en uw zegen volmaakt zij ... Doe wel aan den
rechtvaardige en gij zult eene groote vergelding
vinden, zoo niet van hem, dan toch zeker van
den Heer.*" Ps. XL en CXI. Eccli. VII en XII.

Spoedig werd het in geheel Armenië eene
godsdienstige gewoonte, op den feestdag van
den H. Blasius kaarsen aan te steken en aal-
moezen uit te deelen.

Gebeden als den eersten dag.

NEGENDE DAG.

De vereering van den **H. Blasius**.

Uit het Oosten, waar onze Heilige leefde en stierf voor zijnen God en Zaligmaker, is zijne vereering naar Europa gebracht door kruisvaarders en anderen, uit die strecken tot ons gekomen. Vooral in Duitschland werd zijne vereering spoedig zeer verspreid, omdat de **H. Blasius** daar weldra opgenomen werd onder een bijzondere Heiligengroep, die, onder den naam van „de 14 Noodhelpers,” door allen vereerd en aangeroepen worden tot bescherming tegen bepaalde ziekten en rampen. Deze Heiligengroep bestaat uit de volgenden : **H. Blasius**, bisschop en mart. 3 Febr.; **H. Georgius**, mart. 23 Apr.; **H. Achatius**, uit Cappadocië, 8 Mei; **H. Erasmus**, bisschop en mart. 2 Juni; **H. Vitus**, mart. 15 Juni; **H. Margareta**, maagd en mart. 13 of 20 Juli; **H. Christophorus**, mart. 25 Juli; **H. Pantaleon**, mart. 27 Juli; **H. Cyriacus**, mart. 8 Aug.; **H. Aegidius**, abt, 1 Sept.; **H. Eustachius**, mart. 20 Sept.; **H. Dionysius**, bisschop en mart. 9 Oct.;

H. Catharina, maagd en mart. 25 Nov.;
H. Barbara, maagd en mart. 4 Dec.

Het eerste zekere bewijs van de vereering dezer Heiligengroep is een aflaatbrief van bisschop Koenraad van Passau, voor de parochiekerk te Krems, van het jaar 1284. Uit Duitschland verspreidde zich de vereering naar Italië en Sicilië. Nu en dan geschiedde het wel dat op eene plaats een andere Heilige als plaatsvervanger van een der bovengenoemden ingeschoven werd; maar dit belette niet dat de hierboven aangegeven groep altijd als de eigenlijke Noodhelpers voor allen, ook door allen vereerd werd.

Als reden van de grootere verspreiding wordt aangewezen de vreeselijke pestziekte, welke onder den naam van „Zwarte dood” van 1346—1349 over Europa heerschte en twee derde der bevolking in het graf deed dalen.(1) Vooreerst, omdat sommigen dezer Heiligen ook afzonderlijk aangeroepen worden voor ziekten: welker verschijnselen zich ook vertoonden in deze pestziekte, terwijl anderen weder afzonderlijk worden aangeroepen tegen een onvoorziene dood, zooals

(1) Petrarca, M. Villani.

de H. Christophorus ; of voor een zaligen dood, zooals de H. Barbara. Vervolgens, omdat vele ziekenhuizen de H.H. Noodhelpers tot patroon hadden ; eindelijk, omdat ten gevolge van pestziekte door de eeuwen heen bedevaarten en ex-voto's ontstaan zijn ter eere van de Noodhelpers.

In sommige misboeken der middeleeuwen vond men een afzonderlijke Mis voor de 14 H. Noodhelpers, deze werd door de 11. Congregatie der Kerkgebruiken den 20ⁿ Nov. 1628 vervangen door de Mis der gewone martelaars als votief-mis. Maar Leo XIII heeft den 4ⁿ April 1889 eene eigene Mis goedgekeurd voor de bedevaartkerk van het klooster Langheim in het Bisdom Bamberg. Vroeger was dit een Cistersiënser klooster, thans wordt de kerk bediend door Franciskanen. Op den 8ⁿ Maart 1890 werd door de H. Congregatie der Kerkgebruiken voor bovengenoemde kerk en voor de Franciskanerkerk te Hammelburg, bisdom Wursburg, het feest der H.H. Noodhelpers gesteld op den 4^{en} Zondag na Paschen als dubbel eerste klas met eigen Breviergebed.

Ook buiten deze Heiligengroep wordt de

H. Blasius in Duitschland veel vereerd. Te Metz, waar in de kerk van den H. Eucarius overblijfselen van onzen Heilige bewaard worden, heeft ieder jaar op zijnen feestdag eene bijzondere plechtigheid plaats, welke het volk op hoogen prijs stelt. 's Morgens te vijf ure begint men met de koorgebeden van den feestheilige en daarna wijdt de priester, gedurende de plechtige Mis, welke te 8 ure wordt opgedragen, eene groote hoeveelheid brood, dat door de menschen, die op een afstand van tien uren en verder in den omtrek wonen, een geheel jaar eerbiedig bewaard wordt als een onderpand van bijzondere bescherming tegen ziekten onder menschen en vee. Dit brood is daar bekend onder den naam van: „brood van den H. Blasius.”

In den Duitschen Kalender werd deze feestdag immer aangegeven door een Hoorn; eene gemoedelijke toespeling op den naam van den H. Blasius.

Ten tijde der kruistochten zijn vele overblijfselen van onzen Heilige uit het land van zijn leven en lijden naar verschillende kerken van Frankrijk overgebracht, waardoor de vereering spoedig onder de chris-

tenheid verspreid werd. Zoo kwam de stad Montpellier in het bezit van het grootste gedeelte van den schedel des Heiligen. Het klooster der Miniemen te Grenoble werd genoemd „het klooster van den H. Blasius,” om de voorname overblijfselen, welke daar met grooten eerbied bewaard en met grooten godsdienstzin vereerd werden. In de XVe eeuw vereerde men in de collegiale kerk van Vic, toen behoorende tot het bisdom Metz, een gedeelte van den schedel des Heiligen, hetwelk nog heden daar bewaard wordt nadat de echtheid wederom den 28en Febr. 1805 op vereischte wijze door Mgr. Osmond, bisschop van Nancy, bevestigd was. Dit gedeelte meet ongeveer elf centimeters op zijn grootste uitgestrektheid, is bruinachtig van kleur en bijzonder dik. Op de talrijke plaatsen, waar iets van zijne overblijfselen bewaard werd verheerlijkte God zijnen dienaar door vele wonderen, zoodat hij ook in Frankrijk een volksheilige was.

Schept God er behagen in zijne dienaren te verheffen voor het aanschijn der volken, door weldaden zonder tal op hunne voorbede te schenken; satan daarentegen tracht

met alle vrijheid hem nog gelaten, die glorie van God in zijne Heiligen zooveel mogelijk tegen te werken. Bij de volken, die zich in de XVIe eeuw van de Moederkerk losscheurden en zich Protestanten lieten noemen, omdat zij protesteerden tegen het ware Geloof, had de duivel zijn invloed vrij doen gevoelen. Den Scandinavischen zeelieden had hij een onuitsprekelijken afschrik ingestort voor den H. Blasius, als ware hij er steeds op uit menschen en dieren met rampen te overladen, en zoo groot was de afschuw voor die afschuwelijke spookgestalte, dat zij zelfs zijnen feestdag niet durfden noemen want, door bijgeloof verblind, hechtten zij allerlei ongelukkige gevolgen aan het uitspreken van dien dag. Ook in Denemarken heerscht bij velen een bijgeloof dat de wind welke waait op den feestdag van onzen Heilige, de noodlottige stormwind van geheel het jaar moet wezen.

Maar wenden wij liever onze oogen naar het warmere Zuiden, het zonnige Savcie. Daar rijst voor onze verbeelding de aangename gestalte van den zachtzinnigen bisschop van Geneve, den H. Franciscus de Sales, die een onverstoorbaar vertrouwen

stelde in de machtige voorspraak van den grooten bisschop van Sebaste, den H. Blasius. Scharen wij ons aan zijne zijde en vereenigen wij onze stemmen in het koor der vele lofzangen, door alle kerken ten hemel opgezonden ter eere van onzen glorievollen bisschop en martelaar! En als antwoord op die eerbetuigingen, U bewezen, zie, o H. Blasius, dan neder van den glorietroon waarop gij zetelt; zie, hoe de christenen door uitdelgende boetplegingen zich voorbereiden om met een berouwvol hart terug te keeren tot hun Heer en God. Herdenk uw eigen strijden, en help ons in het werk der hernieuwing van den ouden mensch. Gij hebt geen vrees gehad voor foltering en voor dood; hoe zwaar uwe beproeving ook geweest is, gij hebt ze moedig ondergaan. Verkrijg ons standvastigheid op een minder gevaarvolle levensbaan. Onze vijanden zijn niet zoo geducht als zij die gij moest overwinnen; maar zij zijn sluw, en terwijl wij ze gering achten kunnen zij ons ten val brengen. Verkrijg ons de goddelijke hulp, welke U heeft doen zegevieren. Wij zijn de nakomelingen van martelaren, dat hun bloed niet ontaarde door onze schuld.

Gedenk ook, heilige bisschop, de gezegende landstreek waar gij voor God geleefd, voor God gestreden hebt. Het Geloof, voor hetwelk gij uw leven schonkt, is daar ontaard. Schenk door uwe vaderlijke smeeking Armenië terug aan de ware Kerk van Christus, en troost door den terugkeer hunner broeders de geloovigen die, te midden van zoovele gevaren, daar onwankelbaar getrouw bleven aan Jesus' Stedehouder, den Paus van Rome.

Gebeden als den eersten dag.

Geschreven met volkomen onderwerping aan de bepalingen van Paus Urbanus VIII, van 13 Maart 1625 en 5 Juni 1631.

De Schrijver.

LITANIE

VAN DEN

HEILIGEN BLASIUS.

Z. D. Hoogw. Monseigneur P. Leijten, Bisschop van Breda, verleende den 22 Febr. 1893, 40 dagen afluat, zoo dikwijls men de Litanie van den H. Blasius bidt.

Heer ontferm U onzer.

Christus ontferm U onzer.

Heer ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, Hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.

God, heilige Geest, ontferm U onzer.

Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm
U onzer.

Heilige Maria, koningin der Martelaren,
bid voor ons.

Heilige Blasius, kloekmoedige Martelaar,
bid voor ons.

H. Blasius, die van jongst af godvreezend
en aan ieder welgevallig waart.

H. Blasius, die, steeds toenemende in
deugden, tot Bisschop verkozen zijt,

H. Blasius, die U op Gods ingeving in de
eenzaamheid hebt begeven,

H. Blasius, die aldaar door wilde dieren
gespijsd en geeërd werd,

H. Blasius, bij wien de wilde dieren be-
daard vertoefden, tot ze uwen zegen
ontvangen hadden,

H. Blasius, die in uwe eenzaamheid hemel-
sche vertroosting genoten hebt,

H. Blasius, die door de soldaten van den
Landvoogd ter dood gezocht zijt,

H. Blasius, die gevangen voor den rechter
gebracht en te vergeefs door vleierij
beproefd werd,

H. Blasius, die om uwe vrijmoedige en
onbevreesde antwoorden uren lang mis-
handeld zijt,

H. Blasius, die U door geene folteringen
van God liet aftrekken,

H. Blasius, die, in den kerker geworpen,
vele zieken genezen hebt,

H. Blasius, die een kind, dat door een
graat in 'de keel, met den dood worstelde,

bid
voor ons.

- wonderdadig genezen hebt,
- H. Blasius, die andermaal voor den rechterstoel gebracht, even standvastig werd bevonden,
- H. Blasius, die wreedelijk gegeeseld en met ijzeren haken doorwond zijt,
- H. Blasius, wiens geheiligd bloed door godvruchtige vrouwen is opgevangen,
- H. Blasius, die in den watervloed geworpen, wonderdadig behouden bleeft,
- H. Blasius, die van Gods Engelen mocht hooren: Priester Gods, kom, Gij zult de kroon der glorie ontvangen,
- H. Blasius, die door den glans van uw aanschijn de schrik waart der heidenen en de blijdschap der christenen,
- H. Blasius, die ter dood veroordeeld, voor Uwe vijanden tot God om vergiffenis hebt gebeden,
- H. Blasius, die door den beul onthoofd, de kroon der Martelaren ontvangen hebt,
- H. Blasius, die verheerlijkt in den Hemel, menigvuldige wonderen van God hebt afgebeden,
- H. Blasius, bijzondere Patroon tegen keelziekte,
- H. Blasius, machtige beschermers tegen uit-

bid voor ons.

slag en alle andere kwalen, bid voor ons.
 H. Blasius, toevlucht en troost der lijdenden en bedrukten, bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Onze Vader, enz.

v. Bid voor ons H. Blasius, Martelaar.

r. Opdat wij van onze krankheden mogen bevrijd worden.

G E B E D.

O God, die op de machtigste voorbede van den H. Blasius de genezing hebt geschonken aan zoo velen, die met betrouwen hunne toevlucht tot Hem namen, wij smee-ken U, door de voorspraak van den H. Martelaar, ook ons van onze krankheden te willen verlossen, opdat wij gezond naar ziel en lichaam uwen heiligen Naam mogen loven en danken.

Almachtige en eeuwige God, geef ons de genade om naar het voorbeeld van uwen H. Martelaar Blasius, de kwalen die ons

uitwendig overkomen, zoo geduldig te verdragen dat wij inwendig door dezelfde meer en meer in deugden mogen toenemen en eenmaal met Hem in de glorie des Hemels mogen deelen. Door Jezus Christus onzen Heer. Amen.

UIT DE MIS VAN DEN H. BLASIUS.

Priesters van God prijst den Heer : heiligen en ootmoedigen van harte looft God. Dat alle werken des Heeren den Heer prijzen : looft den Heer en verheerlijkt Hem ten hoogste door de eeuwen heen. Glorie zij den Vader, den Zoon en den H. Geest ; gelijk het was in het begin en nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

LAAT ONS BIDDEN.

O God, die ons door de jaarlijksche feestviering van den zaligen Blasius uwen martelaar en bisschop verblijdt : verleen goedgunstig : dat wij, die zijn intreden in den hemel vieren, ons ook over zijne bescherming mogen verheugen, door onzen Heer Jezus Christus, die met U leeft en heerscht in de eenheid van God den Heiligen Geest door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Met glorie en eer hebt Gij hem gekroond,
En hem gesteld over de werken uwer handen,
o Heer. Alleluja, Alleluja. Dit is de priester
dien de Heer gekroond heeft. Alleluja. Op zijn
hoofd, o Heer, hebt Gij een kroon van edelgesteenten
geplaatst.

ANDER GEBED.

Bid voor ons H. Blasius.

Opdat wij waardig worden de beloften van Christus.

LAAT ONS BIDDEN.

God, die den zaligen Blasius uwen martelaar en bisschop in het verdragen van zijne folteringen en in het afweren van de ziekten van anderen bewonderenswaardig hebt gemaakt: verleen goedgunstig; dat wij en zijne standvastigheid in het geloof mogen navolgen, en zijne voorspraak in gevaren ondervinden.

Door Christus onzen Heer. Amen.

WIJDING DER KAARSEN OP HET FEEST VAN DEN H. BLASIUS.

Vs. Onze hulp is in den naam des Heeren,
Antw. Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Is. Heer verhoor mijn gebed,

Antw. En mijn geroep kome tot U.

Is. De Heer zij met u,

Antw. En met uwen geest.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige en goedertieren God, die al de verschillende zaken der wereld door uw Woord alleen geschapen hebt, en gewild dat tot herschepping van den mensch datzelfde Woord, door hetwelk alles gemaakt is, vleesch zoude worden: Gij die groot zijt en onmeetbaar, verschrikkelijk en lofwaardig en wonderwerken wrocht; voor wiens geloofsbelijdenis de roemvolle Martelaar en Bisschop Blasius, zonder vrees voor verschillende soorten van folteringen, het geluk had den palm van het martelaarschap te verwerven: en die hem bij de andere gunsten, dit voorrecht geschonken hebt, dat hij alle keelziekten door uwe kracht zou genezen: wij bidden smeekend uwe Majesteit, dat Gij, zonder acht te slaan op onze zonden, maar door zijne verdiensten en gebeden goedgunstig gestemd, deze voorwerpen van was door uwe vereerenswaardige barmhartigheid gewaardigt te zegenen en

te heiligen, door uwe genadekracht er in te storten; opdat allen, over wier halzen zij met goed vertrouwen gelegd zullen zijn, door de verdiensten van zijn lijden bevrijd mogen worden van alle keelziekte, en in uwe heilige Kerk gezond en blij U hunne dankbetuigingen brengen, en uwen glorievollen Naam verheerlijken, die gezegend is in de eeuwen der eeuwen. Door onzen Heer Jezus Christus uwen Zoon, die o God, met u leeft en heerscht in de eenheid van den heiligen Geest, door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Hierna worden zij met gewijd water besproeid. Terwijl de priester de beide kaarsen, kruislings over elkander gelegd, onder de kin langs den hals houdt van den persoon die voor hem geknield ligt, zegt hij:

Door de voorspraak van den heiligen Blasius, Bisschop en Martelaar, bevrijde u God van alle keelziekte, en van iedere andere ziekte. In den naam des Vaders en des Zoons † en des heiligen Geestes. Amen.
